

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **M. J.**, nar. XXX,
státní příslušnost XXX,
bytem XXX,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2019, č. j. MV-122995-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „odvolací orgán“ nebo „žalovaná“), blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání, které podal proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „Ministerstvo vnitra“) ze dne 21. 8. 2018, č. j. OAM-26573-26/DP-2015, kterým byla dle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost účastníka řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Odvolací orgán změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že *„Žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění se neuděluje, neboť účastník řízení nesplňuje podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015“*.

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Námitky žalobce lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce, že správní orgány porušily § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když napadená rozhodnutí nesplňují požadavky na odůvodnění rozhodnutí, dále porušily § 3 správního řádu, když nezjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, rovněž porušily § 2 a § 4 správního řádu, neboť byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s posouzením důvodu, pro který byla žádost žalobce zamítnuta. I když žalobce připouští, že jeho žádost o trvalý pobyt vedená pod č. j.: OAM-4040/TP-2013 byla pravomocně zamítnuta, nicméně žalobce si podal novou žádost o trvalý pobyt vedenou pod č.j. OAM-10166-11/TP-2018. K tomu žalobce uvádí, že novou žádostí se nesnažil obcházet zákon, pouze využil možnost podat si novou žádost. S ohledem na uvedené namítá porušení § 4 a § 6 zákona o pobytu cizinců, když byla porušena zásada veřejné správy jako služby veřejnosti a žalovaný nevzal v potaz individuální okolnosti případu.
5. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce vznáší námitku přepjatého formalismu. Upozorňuje přitom judikaturu Ústavního soudu a uvádí, že při výkladu právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu založeného na zjištěných skutkových okolnostech. Podle žalobce se správní orgány v důsledku nesprávného postupu - kdy prvostupňový orgán vydal procesní usnesení namísto meritorního rozhodnutí - účelově vyhýbají povinnosti posouzení situace žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce dodává, že i kdyby soud této námitce nepřisvědčil, musí být rozhodnutí přiměřené, což vyplývá i z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu či z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních práv. Žalobce upozorňuje, že správní orgány se ani nepokusily pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti skutkové okolnosti a neprovedly ani základní úkon jako je výslech žalobce. I když žalovaná uvádí, že žalobce výslech nenavrhoval, nicméně podle žalobce jej měl provést správní orgán automaticky. Na podporu uvedeného poukazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016č.j. 1 Azs 81/2016 - 33, který se věnuje otázkám přiměřenosti dopadů rozhodnutí (přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také k jejich rodinným příslušníkům).
6. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a dále uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací vydaných rozhodnutí správních orgánů. Žalovaná doplňuje, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění byla skutečnost, že důvod, pro který žalobci bylo v minulosti uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění (tj. podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byla zamítnuta žádost o vydání trvalého pobytu sp.

zn. OAM-4043/TP-2013) již pominul. Komise je toho názoru, že v jednání spočívajícím v opakovaném podávání žádostí o trvalý pobyt v průběhu rozhodování o dlouhodobém pobytu za účelem strpění pobytu na území lze spatřovat snahu o obcházení zákona o pobytu cizinců. Cílem ustanovení § 33 a § 43 zákona o pobytu cizinců není umožnění věcného projednávání účelových žádostí podaných cizinci a prodlužovat tak účelově jejich pobyt na území bez výhledu na dlouhodobější legalizaci pobytu. V takovém případě není na místě ani žalobní námitka přepjatého právního formalismu či nehospodárnosti správního řízení.

7. K jednání, které se konalo dne 18. srpna 2020, se zástupce žalobce, ač řádně a včas, bez omluvy nedostavil. Zástupce žalované setrval na důvodech obsažených v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
10. *V prvním žalobním bodu* žalobce dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí z porušení § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, když správní orgány nezjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, porušily základní zásady činnosti správních orgánů a napadená rozhodnutí nesplňují požadavky na odůvodnění rozhodnutí.
11. K takto formulované námitce soud konstatuje, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétními odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. I když žalobce sám připomíná, že při posouzení každého konkrétního případu je třeba vycházet z konkrétních, zcela individuálních okolností posuzovaného případu, ve vztahu k jednotlivým ustanovením správního řádu (§ 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 správního řádu) jejich porušení nijak nekonkretizuje.
12. Soud tedy v míře obecnosti korespondující odkazu žalobce na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu poukazuje na str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná adekvátně hodnotila zjištěný skutkový stav a dostatečně se zabývala jednotlivými odvolacími námitkami v posuzovaném případě. Soud z obsahu správního spisu včetně obsahu rozhodnutí obou stupňů neshledal, že by absentovala rozhodná skutková zjištění či

že by jejich hodnocení bylo v rozporu se zákonnou úpravou vztahující se k posuzované věci.

13. S ohledem na uvedené neshledal soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.
14. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s posouzením důvodu, pro který byla žádost žalobce zamítnuta.
15. *Podle ust. § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015*, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.
16. *Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015*, platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně § 56 téhož zákona vztahující se na dlouhodobé vízum.
17. Dlouhodobé vízum ministerstvo ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, cizinci neudělí (a tedy povolení k dlouhodobému pobytu nevydá), jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
18. V posuzovaném případě soud ze správního spisu ověřil, že žalobce podal dne 4. 3. 2013 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, kterou správní orgán I. stupně zamítl rozhodnutím ze dne 18. 10. 2013. č.j. OAM-4043-12/TP-2013. V průběhu odvolacího řízení pobýval žalobce na území ČR na základě uděleného dlouhodobého víza za účelem strpění dle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které bylo uděleno s platností od 8. 4. 2013 do 3. 9. 2013, jenž bylo následně prodlužováno. Dne 2. 4. 2015 bylo žalobci pod č. vízového štítku 900037579 uděleno dlouhodobé vízum z důvodu uvedeném v § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2014, č. j. MV-154055-5/SO-2013, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 18. 10. 2013. č.j. OAM-4043-12/TP-2013 s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě
19. Žalobce podal dne 10. 8. 2015 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 43 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 12. 2015, za účelem strpění. Správní orgán v průběhu řízení zjistil, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2016, č. j. 3 A 160/2014-58 byla žaloba žalobce zamítnuta a Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 Azs 288/2016-16 byla kasační stížnost žalobce rovněž zamítnuta. Dne 7. 9. 2017 bylo řízení pravomocně ukončeno.
20. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že podmínkou pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území ve smyslu § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je *trvání důvodů, pro které bylo cizinci uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území*.
21. V posuzovaném případě bylo dlouhodobé vízum žalobci uděleno z důvodu podání žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2014, č. j. MV-154055-5/SO-2013 s návrhem na přiznání odkladného účinku. Soudní řízení o této žalobě bylo pravomocně ukončeno, a proto nemůže ani trvat důvod, pro který bylo účastníku řízení dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dne 2. 4. 2015 uděleno. Této skutečnosti si je žalobce

nepochybně vědom, neboť i v žalobě připouští, že jeho žádost o trvalý pobyt vedená pod č.j.: OAM-4040/TP-2013 byla pravomocně zamítnuta, argumentuje však podáním, v pořadí další žádostí o trvalý pobyt (vedenou pod č.j. OAM-10166-11/TP-2018), k níž již nic bližšího neuvádí. Jinými slovy, žádný důvod, který jej k tomuto opakovanému podání vedl, soudu neozřejmil. Argumentačně slabou, ničím nepodloženou, shledal proto soud úvahu žalobce, že novou žádostí se nesnažil obcházet zákon, pouze využil možnosti podat si novou žádost. Této úvaze lze přisvědčit, avšak do té míry, že podání takové žádosti nemá na rozhodnutí v této věci žádný vliv. Rozhodnou a jednoznačně prokázanou skutečností je, že důvod, pro který bylo žalobci uděleno vízum za účelem strpění pobytu na území, již netrvá, skončil. Za těchto okolností nelze se úspěšně dovolávat porušení § 4 a § 6 správního řádu (žalobce mylně uvádí zákona o pobytu cizinců), neboť v daném případě nebyla porušena zásada veřejné správy jako služby veřejnosti, či zásada procesní ekonomie, když správní orgány posoudily daný případ v souladu se zákonnou úpravou.

22. Námitka žalobce, že žalovaný nevzal v potaz individuální okolnosti případu, je v rozporu s napadeným rozhodnutím, neboť z jeho obsahu lze seznat zcela konkrétní důvody a úvahy, pro které žalovaný dospěl k závěru o správnosti prvostupňového rozhodnutí stran zamítnutí žádosti žalobce a neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění.
23. Ani žalobcova výtká nedostatečného odůvodnění, z níž žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, není na místě. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul procesní vývoj posuzované věci a popsal skutková zjištění, včetně jejich posouzení prvostupňovým orgánem. Poté popsal odvolací námitky (str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí), a objasnil z jakého důvodu přistoupil ke změně výrokové části prvostupňového rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že důsledek rozhodnutí, tzn. zamítnutí žádosti, bude stále stejný, jinými slovy, že účastník řízení nebude touto změnou nikterak zkrácen na svých právech, když nová formulace výroku lépe odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a rozhodovací praxi. Následně se odvolací orgán adekvátně vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami (str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí).
24. Námitky ve druhém žalobním bodu neshledal soud proto důvodnými.
25. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce vznáší námitku přepjatého formalismu. Upozorňuje přitom na judikaturu Ústavního soudu a uvádí, že při výkladu právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu.
26. Podle žalobce se správní orgány v důsledku nesprávného postupu - kdy prvostupňový orgán vydal procesní usnesení namísto meritorního rozhodnutí - účelově vyhýbají povinnosti posouzení situace žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. S námitkou tohoto obsahu se soud nemohl ztotožnit. Prvostupňové rozhodnutí není procesním rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím meritorním, kterým byla předmětná žádost zamítnuta. Prvostupňový správní orgán v tomto rozhodnutí žádost posoudil a uvedl důvody, pro které žádost zamítl.
27. Námitku, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s posouzením přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení dle § 174a zákona, vznesl žalobce již v odvolání, proto se odvolací orgán v napadeném rozhodnutí otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení zabýval, když na str. 6 rozhodnutí mimo jiné uvedl, že „*v případě účastníka řízení nebyly zjištěny ani namítány či tvrzeny žádné skutečnosti, které by mohly případně mít vliv na*

rodinný a soukromý život účastníka řízení. Účastník řízení ani nenavrhl provedení výslechu své osoby. Z Cizineckého informačního systému Komise zjistila, že účastník řízení na území České republiky nemá žádné rodinné vazby, žije v pronájmu. Účastník řízení také neuvedl, že by mu jeho zdravotní stav bránil ve vycestování.“ Soud dospěl k závěru, že z údajů, které byly v rámci správního řízení zjištěny (viz výše str. 6 napadeného rozhodnutí) nelze usuzovat na nepřiměřený zásah rozhodnutí do rodinného a osobního života žalobce. Žalovaný se zabýval v napadeném rozhodnutí i námitkou aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy právem účastníka řízení na respektování soukromého a rodinného života, k čemuž uvedl, „že se v posuzovaném případě jedná o účel strpění pobytu na území, nikoliv o žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Kontrolou Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že na území České republiky nežijí žádní rodinní příslušníci účastníka řízení. Nemůže ani fakticky dojít k nepřiměřenému zásahu do práva na rodinný život, jak jej upravuje čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Účastník řízení zároveň v odvolání neuvedl žádné konkrétní negativní důsledky, které by pro něj zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu mělo, a to ani ve vztahu k soukromému a rodinnému životu. S uvedenou úvahou se soud ztotožňuje a konstatuje, že žalobce sám zachovává pasivní postoj k označení jakéhokoli konkrétního zásahu do jeho rodinného života (aniž by jej podpořil konkrétním důkazním prostředkem) a nečiní tak ani v podané žalobě. V této souvislosti je nutno připomenout, že v daném případě se jedná o řízení o žádosti a nelze tedy mít na správní orgán nepřiměřené požadavky v tom smyslu, že by měl předvídat, jaké jsou rodinné či osobní poměry žadatele, zda a kdy došlo ke změnám v rodinném a osobním životě žadatele, popř. se na ně se dotazovat, případně žadatele nekonkrétním způsobem k doplnění tvrzení a důkazů v tomto směru vyzývat. Takový postup soud shledává zcela nevhodným a v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy s právem účastníka řízení na respektování soukromého a rodinného života, potažmo nevmešování se správních orgánů do soukromého a rodinného života účastníků řízení.

28. Žalobce na podporu svých tvrzení poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, ze kterého dovozuje, že prvostupňový orgán pochybil, pokud se nepokusil skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit ze své úřední povinnosti, neprovedl ani základní úkon jako je výslech žalobce. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Je zřejmé, že krajský soud v uvedeném rozsudku řešil otázku provedení výslechu v souvislosti s posouzením otázky přiměřenosti zásahu rozhodnutí do osobního a soukromého života cizinců. Soud znovu připomíná, že v posuzovaném případě žalobce v průběhu správního řízení neoznačil jakýkoliv konkrétní zásah do jeho rodinného či soukromého života, je proto logické, že takové absentující tvrzení nepodporoval konkrétním důkazním prostředkem. Jestliže nyní v žalobě namítá, že nebyl vyslechnut, soud uvádí, že neprovedení jeho výslechu nebylo v daném případě vadou nejen proto, že žalobce jej nenavrhoval, ale především proto, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře. Meritum věci bylo dostatečně prokázáno listinnými důkazy (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2016, č. j. 3 A 160/2014-58 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 Azs 288/2016-16) a skutečnosti týkající soukromého a rodinného života žadatele byly zjištěny v míře odpovídající úřední činnosti správních orgánů. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce sám konkrétní námitky vztahující se k jeho soukromému či rodinnému životu neuváděl. Ve vztahu k odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016 čj: 1 Azs 81/2016-33 o nutnosti zkoumat dopady rozhodnutí ve vztahu k rodinným příslušníkům žadatelů je zřejmé, že nelze uvedený

rozsudek na případ žalobce vztáhnout, protože na území České republiky žádní rodinní příslušníci žalobce nežijí.

29. Soud proto uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře a ani žádná z námitek ve třetím žalobním bodu není důvodná. Z uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. srpna 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu